

μόνην τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὡς ὑποστήριγμα γράφοντα ἐπὶ ἐπιμήκους τινὸς φοινικοφύλλου.

Κιγκαλέζος γράφων ἐπὶ φοινικοφύλλου.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

«Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς 21ης Φεβρ. λίαν πρωΐ ὁ Ἰάκωβος ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι εἶχεν ἀποφασίσαι τὴν προτεραίαν. Τὸ ψύχος ἐφαίνετο δριμύτερον· ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ψύχος ἦτο εὐνοϊκὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν. Καὶ πρῶτον μὲν ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ δίοδον δι' αὐτὸν καὶ τὴν Ῥόζαν διὰ τῆς χιόνος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δύσκολον· διότι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ ρίψῃ τὴν χιόνα ἐντὸς τοῦ κτηνοστασίου μετὰ τὸ πτυάριόν του, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν. Ἦρχισε λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μετὰ βίην τὴν δύναμίν του καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται μετὰ πολλὴν ζέσιν· ἐπὶ τέλους ὅμως ἐκουράσθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ, ὅπως ἀναπαυθῇ, καὶ διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν δριμύτητα τοῦ υπερβολικοῦ ψύχους, ἤναψεν ὀλίγην φωτιάν.

Μόλις ὅμως ὁ πρῶτος καπνὸς αὐτῆς ἐξῆλθε τῆς καπνοδόχης καὶ ἀμέσως ἠκούσθη κρότος ἔξωθεν τοῦ κτηνοστασίου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τῷ ἐφάνη, ὅτι ἦσαν λύκοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πρὸς ἄφατον αὐτοῦ χαρὰν ἀντὶ οὐρλισμάτων λύκων ἤκουσε φωνὰς ἀνθρωπίνους, καὶ μάλιστα μίαν τινὰ καλοῦσαν αὐτὸν μετὰ τὸ ἴδιόν τε ὄνομα, καὶ ἐξέφερε κραυγὴν χαρᾶς, ἥτις ἀνταπεκρίθη ἔξωθεν δι' ἄλλης ὁμοίας.

Καὶ τώρα ἑξαλλος ἀπὸ χαρὰν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας ἐκ νέου τὸ πτυάριον καὶ ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ νέου τὴν χιόνα. Ὅσῳ δὲ ἐπροχώρει, τόσῳ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς φωνὰς καθαρώτερον καὶ ἐπὶ τέλους διέκρινε τὴν φωνὴν τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς του, ὅστις χωρὶς ν' ἀναμένῃ ν' ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή διὰ τῆς χιόνος συνέθλιψεν αὐτὸν δι' αὐτῆς καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱόν του.

— «Ὁ δὲ παπποῦς ποῦ εἶναι τέκνον μου;» ἠρώτησεν ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην ἐκχυσιν τῆς πατρικῆς ἀγάπης τοῦ ἐπὶ τὸν Ἰάκωβον. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο περισσότερον συγκινημένος ἢ ὥστε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ὠδήγησε δὲ μόνον τὸν πατέρα του εἰς τὸν τάφον καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀνελύθη εἰς κλαυθμοὺς καὶ δάκρυα.

Ὁ πατὴρ του ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος εἶχε χαράξαι ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ ἐνόησε τὸ λυπηρὸν συμβάν.

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν πατέρα του περιγραφὴν τινὰ τῶν παρελθόντων παθημάτων των, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐμπόδισεν αὐτὸν, εἰπὼν, «Ὑστερώτερον τέκνον μου. Ἦδη δὲ πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃς· διότι δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν. Ἐκτὸς τούτου ἡ κατὰσας μας δὲν εἶναι πολλὸ εὐκόλος.»

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ σύντροφοι τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰακώβου κατῴρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, μεταξύ δ' αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης Πέτρος, πάντες δὲ ἐνηγκαλίσθησαν μετὰ χαρᾶς τὸν μικρὸν Ἰάκωβον καὶ ἔχυσαν δάκρυα λύπης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος· ὁ δὲ πατὴρ τοῦ Ἰακώβου μετὰ βραχεῖαν τινὰ προσευχὴν προφερθεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ πατρὸς, λαβὼν τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ παραδοὺς τὴν Ῥόζαν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ καλοῦ Πέτρου, ἐξεκίνησε μετὰ τῶν λοιπῶν διὰ τὴν οἰκίαν των, μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου κατῴρθωσαν νὰ κατέλθωσιν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ὅπου οἱ συγχωριανοὶ τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, εἶχον ἀνοίξει ὁδὸν διὰ τῆς χιόνος πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ.

Λόγοι δὲν δύνανται νὰ περιγράψωσι τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὅταν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν—Ἡ μήτηρ ἔσφιγγεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, οἱ δὲ ἀδελφοὶ του δὲν ἐχώρεινον καταφιλῶντες τὰς παρειάς του. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γείτονες καὶ ἄλλοι συγχωριανοὶ τὴν ἐξῆλθον πανοικεῖ νὰ τὸν ἴδωσι καὶ ὁ καθεὶς εἶχε καὶ μίαν καλὴν λέξιν δι' αὐτὸν καὶ τὴν Ῥόζαν.

Τὰς ἐπομένας ἑσπέρας τοῦ ἐναπομείναντος χειμῶνος ὁ Ἰάκωβος διηγεῖτο εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς του καὶ εἰς πολλοὺς, οἱ ὅποιοι ἐσύχναζον εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσι διηγούμενον τὰ συμβάντα εἰς